

Історія жінки, яка самотійно виховує п'ятьох дітей

Приймна дитина: ви обираєте дитину, чи вона вас? Як відчутти цей поштовх забрати дитину з дитячого будинку? Як перебороти страхи, приймаючи нового члена родини? Сьогодні ми отримали відповіді від Тетяни Зіневич, жінки, що самотійно виховує п'ятьох дітей.

Розкажіть нам, хто Ви та звідки? І, звісно ж, ми хотіли б почути більш детально про вашу незвичайну родину.

Моє ім'я – Зіневич Тетяна Володимирівна, я – мама. Сама я з Миколаївської області, зараз проживаю в місті Миколаєві.

У нас приймна сім'я, маю п'ятеро діток. Двоє діток з інтернату, двоє з притулку і одна моя рідна донька, Юля. Дітки вже, можна сказати, дорослі, Юлі вже 19 років, Сергію – 15, Дмитру – 13, а Олені – 11 років. Також є вісімнадцятирічна Діана, вона вже вийшла офіційно з-під опіки та захотіла жити окремо, але, тим не менш, ми продовжуємо спілкуватися. Прожила вона з нами 4 роки.

На Вашу думку, з ким простіше: зі старшими чи з меншими дітьми?

Краще, звісно ж, якомога раніше забрати дитину з притулку, щоб вона зовсім там не була, нічого не чула, не бачила, бо, як не крути, то є тюрма для маленьких діток.

З підлітками, звичайно ж, важче. Коли стикаєшся із вже сформованою особистістю – невідомо, чого чекати. Тим не менш, я для себе вирішила, що я буду брати саме їх, бо ж ці діти нікому не потрібні.

Не важко, коли стільки дітей в будинку?

Для мене «повна хата людей» – це звичайне явище, оскільки я

виросла у великій родині. У мене є шість братів, тож для мене велика сім'я не є чимось новим. Повна хата шуму, гаму, сміху. Я до цього звикла. Напевно, так Господь розпорядився, що так було із самого мого народження. Він знав, що я буду цим займатися, Він мене привчив змалечку й в усьому допомагає.

Коли Ви вперше задумались про те, щоб узяти над дитиною опікунство?

На жаль, мої батьки рано померли, також в мене був вітчим, але й він помер. І мені прийшлося взяти опікунство над моїми братами, їм усім допомагати. Ось такі нелегкі часи довелося пережити семи дітям однієї родини. Але ми всі згуртувалися й доглядали одне одного, тож відчували справжню підтримку.

Коли я робила опікунство над моїм братом, я почула вперше в житті про систему опікунства, що існує в Україні. І я зрозуміла, що в мене є вже готовий пакет документів, необхідно буде лише приділити цьому час.

Коли в мене вже була одна донька, мій чоловік помер. І я пам'ятаю, як вона всім завжди говорила: «Я хочу братика або сестричку», а я казала: «Колись ми з тобою підемо в такий будинок, де є хлопчики та дівчатка різного віку. І ти зможеш вибрати собі того, хто тобі сподобається». Я розуміла, що я підтримую своїх братів, доглядаю, допомагаю, тож нехай хтось буде також і для моєї дитини таким рідним, як для мене мої брати. І я вирішила взяти дівчинку чи хлопчика – кого Бог пошле.

Як Ви обрали дитину?

Як обрала? Ніяк. Ми в той час проживали в Єланецькому районі (це за 300 кілометрів від Очакова), і одного дня до нас просто зателефонували, і дитячий голос сказав: «Ти моя мама?». Я відповіла: «Так, я твоя мама, я приїду, я мама!». А потім я йшла дорогою і була настільки розгублена... Ніхто не очікував, що так вийде, це, напевно, була воля Бога.

Дівчинка була в Очакові, для нас то було задалеко, тож було вирішено спершу поспілкуватися через телефон хоча б пару разів на тиждень, перш ніж організувати нашу зустріч. Зазвичай влаштовують хоча б декілька зустрічей для знайомства, для встановлення контакту між дитиною та батьками.

А в нас все було зовсім не за планом, перший же дзвінок маленької дівчинки все вирішив, все закінчилося з першого разу. Ми забрали її, таку гарну, з блакитними очима, з довгим білявим волоссям, що діставало до колін, таку маленьку, худеньку. Тоді їй було 4 роки, зараз вона вже ходить в шостий клас, їй 11 років.

Через якийсь час нас покликали в Миколаїв. Пам'ятаю, як діти очікували братиків та сестричок. Всім готували місця, подарунки, обирали одяг. Їздили до них, зустрічали їх всі разом. Спершу ми взяли чотирнадцятирічну дівчинку, після того ще взяли відразу двох хлопчиків. Ось так і вийшла наша родина.

Як відреагували Ваші родичі та друзі, почувши про Ваші наміри? Одразу ж підтримали, чи казали, що буде складно, почекай, подумай.

Так, звісно, відразу мене підтримали далеко не всі. Дехто був проти, напевно вважали, що в мене не вийде і щось піде не так. Власне, один із моїх братів казав мені: «Ти можеш добро робити і звідси – напечи пиріжків і рознеси по інтернатах. Тільки не бери їх нікого додому, не бери нікого!» Я думаю, брати зустрічалися, обдумували, як мене відмовити від моєї задумки, але все марно.

Один з моїх братів якось приїхав, глянув, що його одяг на місці, всі речі на місці, нічого не змінюється, усе по-старому, і заспокоївся. Йому стало легше від того, що його не витіснили, що для нього також є місце в родині, хоч вона й стала більшою. Потім вже всі почали допомагати, всім ділитися, привозити гостинці, спілкуватися, підбадьорювати мене, тож з часом все налагодилося.

Зараз, окрім дітей й братів з дружинами, в мене вже є племінники. У старших братів є по троє, по четверо своїх діточок. Тому родичів достатньо, усі спілкуються й ладять між собою.

Розкажіть нам, чи поставали перед Вами якісь труднощі на шляху до усиновлення?

Ні, в нас ніяких труднощів, слава Богу, не було. Документи були всі зібрані й підготовлені, тому ніяких зайвих запитань до нас не виникало.

Складні моменти виникають, коли вже починаєте жити разом. Є дуже багато нюансів, які необхідно враховувати, оскільки кожне з цих діток приходить зі своїм багажем. Для того, щоб вирішити всі спірні питання, необхідно до них підходити потихеньку, обережно, причому всім разом, всією родиною.

Наприклад, у нас один хлопчик не міг нормально розмовляти, хоча йому було вже 9 років. Можна було зрозуміти, що він каже, але з великими труднощами, оскільки він багато звуків не вимовляв або викривляв. Тож ми всією родиною вчили його по буквах вимовляти слова. Підходили до цього з гумором, часто сміялися всі, сидячи за столом, повторюючи одне й те саме слово по 10 разів. Ходили за ним до тих пір, поки він не навчився правильній вимові.

Коли ми взяли цих двох хлопчиків, яким вже було 11 та 9 років, вони не вміли ні писати, ні читати. Коли вони пішли до школи, то вчителька запитала, яка база знань вже є у цих дітей, на чому вони зупинилися. А я сказала, що діти в серпні місяці лиш вивчили алфавіт та таблицю множення. Тільки вони поки не знають, куди це все застосовувати. А ми йшли у п'ятий клас...

Вона глянула, і сказала: «Ви сильна жінка. Ви маєте відвагу йти вперед». І саме тоді ми вирішили йти, вирішили вчитися, наздоганяти згаяне. Працювали над цим днями і ночами, наймали репетиторів, але ми дійшли до того, що рівень їх знань вирівнявся з однолітками. Зараз хлопчики ходять до восьмого

класу.

Щодо таких «особливих» дітей, то вони приходять травмованими, і всі ці «рани» необхідно загоювати. Найголовніше, щоб дитина відчувала, що її підтримує вся родина. Щоб дитину не засоромили, не покинули. Щоб вона відчувала, що їй допоможуть, що вона зможе все подолати, що вона не сама.

Труднощі бувають у кожній родині, і дуже важливо їх подолати, це дійсно скріплює сім'ю і робить вас сильнішими.

Як Вам вдається знаходити спільну мову з дітьми? Як Ви робите так, щоб вони Вам довірилися, щоб відчули себе справді вдома?

Я не можу відповісти точно, як це виходить. Ми молилися про цих діток, і ці дітки з першого разу, з першої зустрічі відкривалися. Так, як ця маленька дівчинка сказала: «Це ти моя мама, ти приїдеш до мене?», так, як після нашого приїзду в інтернат два хлопчики пішли до директора і сказали: «Коли по нас мама приїде?».

Вони прийшли знову й кажуть: «Вже ж неділя пройшла, де мама? Мама сказала, що приїде по нас на цьому тижні». Я їх бачила всього один раз, але з першого разу вони назвали мене мамою і чекали, кожного дня чекали, коли я по них приїду. Приїхавши, я одразу ж їх забрала додому.

Як реагувати, якщо дитина проявляє агресію?

Дуже важливо пояснити на спокійних тонах, що саме – не так, і як це можна виправити. Необхідно приводити приклади, щоб дитина розуміла, як це виглядає зі сторони. Наприклад, ми завчали вірші з Біблії. Ми говорили: «Якщо ти не хочеш, щоб з тобою так вчиняли, не вчиняй так само і ти».

Як ці діти можуть постояти за себе? Тільки кулаками та якимись злими словами. Ми розуміємо, що зазвичай це діти з неблагополучних сімей, тому вони не навчені чомусь іншому. Тому необхідно подавати правильний приклад, щоб вони бачили,

як необхідно реагувати на різні ситуації, вчилися правильно виражати свої емоції.

Ваше ставлення до того, коли діти проявляють бажання спілкуватися зі своїми біологічними батьками, як на це реагувати?

Так, є така ситуація. З першого дня треба дітям пояснити, що найрідніші у світі – це твої біологічні тато і мама. Найкраща, найрідніша – це твоя кровиночка. Ти повинен або повинна її пробачити, зустрітись. Мої діти спілкуються зі своїми родичами, не дивлячись на те, що ті їх обманюють дуже часто, потім знову дзвонять, знову дурять, можуть навіть обікрати. Все одно я кажу їм, що треба їх пробачити. Ми не знаємо, чому вони вчинили саме так. Ми не на їхньому місці, ми тут, а вони – там. І я вчу своїх дітей любити своїх батьків, прощати їм.

Які традиції є у вашій родині?

Ми завжди збираємося за сніданком і за вечерею, також ми зустрічаємо разом суботу. Також, вже як традиція – готувати разом їжу.

Також ми готуємо і допомагаємо проводити різні програми для служіння у церкві. Я проводжу урок суботньої школи, дітки читають Святе Письмо, також хлопці служать оператором та ведучим.

Я адвентистка, прийняла хрещення у 22 роки, тож я у Церкві вже 16 років.

Буває таке, що діти виявляють якийсь опір або незадоволення щодо відвідування церкви?

Ні, такого немає. Ми нікого не примушуємо, але вони всі у мене слідопити, тож вони завжди лише «за». Вони їздять на всі заходи, у всі заклади, на всі табори. Весь час вчать вірші пам'ятні, беруть участь у вікторинах і т.д.

Ваші християнські принципи допомагають Вам у вихованні дітей?

Безумовно, так. Я навіть не уявляю, як би це було без Бога, без Його мудрості та біблійних настанов. Тому ми всі разом із дітьми кожного ранку читаємо ранковий страж для підлітків. У нас ще не було такого ранку, коли б ми пропустили. Можливо, коли десь проспали в суботу або неділю, то тоді обов'язково читаємо пару сторінок в понеділок перед школою. Роздумуємо над прочитаною історією, без молитви ніхто нікуди навіть кроку за поріг не робить.

Як подолати проблему сирітства в Україні, що Ви думаєте на цей рахунок?

Це дуже складне питання. По-перше, я думаю, що цим питанням повинна займатися держава, оскільки зазвичай сиротами стають діти з неблагополучних сімей, отже в першу чергу необхідно звернути увагу на рівень життя людей. Власне, я із такого села, де бачила не тільки сирітство, а й де багато діток жили в холоді та голоді.

Ось, наприклад, якщо закінчилася виплата за дитину у три роки, то вже зрозуміло, що у сусідів скоро з'явиться ще одна дитина, що скоро будуть братики й сестрички. Закінчились три роки – й знову. Так робиться в районах, у селах, в малозабезпечених сім'ях, за рахунок тої дитинки виживають інші братики й сестрички. Ще дуже багато лягає на плечі держави, бо є багато незабезпечених сімей, і нічого з цим не робиться.

Як спонукати людей, мотивувати їх, щоб вони забирали дітей? Що б Ви порадили тим, хто вже прийняв таке рішення?

Ну, насамперед, у людей повинне бути бажання. Тоді ніякі думки про те, що чогось не вистачить, ні невисока зарплата, ні малий будинок не завадять втілити бажання в життя. Необхідно прийняти з відкритим серцем цю дитину. Зараз я розумію, що коли дитина приходить у ваш дім, їй потрібні не ліжко, не їжа, їй необхідна ваша любов.

Найголовніше – це прийняти нового члена родини немов свою рідну дитину. Приділяти їй увагу та час. А коли у вас декілька

дітей, важливо виділяти окремий час для кожного, щоб дитина розуміла: це лише її час, це її мама і тато. У великій родині кожен тягне ковдру на себе, тому треба знати, як її поділити, щоб усім було тепло.

Які у Вас плани на майбутнє? Можливо, ще думаєте брати дітей?

Точно вам відповісти не можу, як Господь Бог скаже, так і буде. Але я думаю, поки що досить. У нас просто банально не дозволяє жила площа взяти когось ще. Ми живемо у невеликому будинку, але якраз кожному є місце. Якщо ж в нас буде більше місця і якщо на те буде воля Божа, то Він обов'язково пошле нам когось.

Запитання – Маргарита Александренко